

mere; men at Island havde faaet en Lov om Kvindernes Valgret, var ingen Grund til, at Danmark skulde faa det samme. (Nej, det er naturligvis ikke, fordi det er Island, der har faaet Loven, men fordi det er Ministeriet Estrup, der har givet den, at det samme Ministerium nu stiller sig velvillig til den tilsvarende danske Lov, — men dette er maaske kun Kvindelogik?) Endnu en Gang løftede Ploug sin advarende Røst; man burde slet ikke se paa, hvad der forelaa, den *kommunale* Valgret, men fæste Øjet paa den „Samfundsrevolution“, der trueede i det fjerne. Hvortil *Ovesen* stilfærdig bemærkede: „Naar der forelægges mig noget, som jeg finder ret og billigt i sig selv, saa stemmer jeg derfor, og kommer der bagefter noget, hvorom de, der fremføre det, mene, at det er ligesaa billigt, mens jeg er af en anden Mening, saa sætter jeg mig derimod med Hænder og Fødder, og det mener jeg, er det rette Standpunkt i slige Tilfælde“. Endnu talte *Schrøder* for, at Forslaget skulde sendes i Udvalg til „rolig Overvejelse og logisk Slutning“; men det turde Landstinget ikke indlade sig paa, og dermed var da Lovforslagets Henrettelse vedtagen. Dagsordenen vedtoges med 34 Stemmer mod 13 — blandt disse sidste var foruden Venstre: Indenrigsminister Ingerslev, Krieger og Andræ.

Det forekommer os, at Landstingets Færd i hele denne Sag paafaldende minder om den gamle Børnehistorie:

„Hvad skriger du for, Dreng“?

„Katten ser paa mig!“

„Men vi har jo ingen Kat“,

„Jamen — vi kunde jo faa en“!

Denne Tigerkat, som kaldes Kvindernes politiske Rettigheder, dette blodtørstige Uhyre, som vil bringe *Fædrelandskjærlighed*, *Humanitet* og *Kristenkjærlighed* og Gud ved hvilke andre samfundsopløsende Strømninger ind i Danmarks lovgivende Forsamling, — det er den, Landstinget har opløftet sin Røst og skreget imod, — og Skriget har været saare stort. Den lille beskedne kommunale Stemmeret har det ikke haft et eneste Ord at sige om, ikke en eneste Indvending af Vægt at fremføre mod. Der er fremsat en Tvivl om, at Kvinderne i det hele ønske kommunal Valgret; paa denne bør *Kvinderne svare med i Tusindvis at slutte sig til Dansk Kvindesamfunds Adresse*.

Det mærkeligste Ord, der faldt hin Dag, var unægtelig